

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΛΙΚΕΣ ΜΠΟΥΡΔΕΣ

Η λέξη που επικρατεί μετά τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες είναι η **ένταση** των φαινομένων. Αυτή η ένταση που υπερνικάει οποιαδήποτε απόκριση τεχνική, τεχνολογική ή/και επιχειρησιακή. Σε αυτό που πρέπει να εστιάζουμε όμως για την ουσία των συμπερασμάτων δεν είναι η ένταση αλλά η **συχνότητα** εμφάνισης των φαινομένων. Η κλιματική κρίση λοιπόν, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής λεηλασίας του φυσικού περιβάλλοντος, οδηγεί στην εμφάνιση οικο-συστημικών κρίσεων, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, με μεγαλύτερη συχνότητα.

Οι επιτελικοί κομάντος έχουν καταρρεύσει και στις δύο περιπτώσεις, και στα μικρά και στα μεγάλα. Δεν έχουμε αυταπάτες σε αυτό, ούτε ένα νερό δεν μπορούν να δώσουν. Ωστόσο αξίζει να μείνουμε στην δήλωση Βορίδη που συμπυκνώνει τη θανατοπολιτική του κράτους: *«τα φαινόμενα θα εμφανίζονται εμείς το μόνο που θα κάνουμε είναι ένας αποζημιωτικός μηχανισμός»*. Αυτό διαπραγματεύεται η εξουσία την αξία της καταστροφής μας και όχι την αξία της ζωής. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.

Ως κοινωνία λοιπόν να βάλουμε ανάχωμα σε αυτή τη κανονικοποίηση της υποτίμησης της ζωής. Γιατί αν κάτι άντεξε στην ένταση και τη συχνότητα των φαινομένων ήταν η αλληλοβοήθεια και η κοινωνική αλληλεγγύη. Αυτή άνοιξε δρόμους ζωής εκεί που το κράτος διαχειριζόταν το θάνατο.

Τέλος για την επόμενη μέρα. Για την αποκατάσταση των χρήσεων γης το λόγο έχει η κοινωνία. Ούτε η αγορά ούτε το κράτος που τρίβουν τα χέρια τους στις καμένες και τις πλημμυρισμένες εκτάσεις. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για τη ζωή που θέλουμε να ζούμε, για τον καθαρό αέρα που θέλουμε να αναπνέουμε, για τα δάση που θέλουμε να περπατάμε, για τις πλατείες που θέλουμε να παίζουμε, για τα ποτάμια και τις θάλασσες, για το φαγητό που θέλουμε γευόμαστε.

Μόνο ο λαός σώζει το λαό

ΚΑΛΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ή μισή ώρα μετά την δολοφονία ήρθαν και οι μπάτσοι

Η δολοφονία του Μιχάλη Κατσουρή έξω από το γήπεδο της ΑΕΚ είναι απολύτως ίδια σε όλα με τη δολοφονία του Παύλου Φύσα.

Ο φασίστας Ρουπακιάς έδωσε τη δολοφονική σκυτάλη στο νέο εκτελεστή προκειμένου να επιτελέσει την αιματοβαμμένη αποστολή του. Η νεοναζιστική θανατοπολιτική οκτώ δεκαετίες μετά το Άουσβιτς είναι παρούσα.

Ο μεγάλος σύμμαχος και εδώ, των νεοναζι δολοφόνων, η ελληνική αστυνομία που ευτυχώς αυτή τη φορά αποκαλύφτηκε άμεσα και έγινε αυτή η διαπίστωση πλέον, καθολική. Αν ο Ρουπακιάς συνελήφθη σχεδόν μόνος του ομολογώντας μπροστά στα έκπληκτα και αμήχανα μάτια των αστυνομικών πάνω από το πτώμα του Παύλου, στη Φιλαδέλφεια τα πράγματα ήρθαν διαφορετικά για την αστυνομία και το ρόλο της.

Επικεντρωνόμαστε στην αστυνομία γιατί αυτή ως σύνολο και ως κάθε ξεχωριστός μπάτσος έχει τη δυνατότητα να προσφέρει χώρο στο δρόμο στους φασίστες και το κάνει πάντα με διάθεση και θέση.

Όσο αφορά τις πολιτικές ευθύνες κορυφής αν θέλουν τις παίρνουν να εξαγνίσουν την εξουσία τους αν όχι δεν μας πολυενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει ο δρόμος και ο θάνατος από τα μαχαίρια του κάθε Ρουπακιά καθώς και η στάση της αστυνομίας τη στιγμή εκδήλωσης της φασιστικής βίας.

Όλοι γνωρίζουν και εμείς πολύ καλύτερα το φαντασιακό των δρώντων κυρίως αστυνομικών που καθορίζει τη συμπεριφορά τους πέραν του γεγονότος ότι είναι οι πιο πιστοί ψηφοφόροι του

Κασιδιάρη και της χρυσής αυγής.

Στην προκειμένη περίπτωση η άποψη των αστυνομικών είναι αυτή που αποτυπώνεται και από τον Δικηγόρο των νεοναζιστών Κροατών Νταβορίν Καρατσιτς : «<Οι οπαδοί της ΑΕΚ είναι τα μεγαλύτερα ανθρώπινα αποβράσματα που υπάρχουν. Είναι ανθρώπινα σκουπίδια, ναρκομανείς, αριστεροί και αναρχικοί, που πετούν μολότοφ και ποδοπατούν κεφάλια. Ξέρω από τη δική μου εμπειρία ότι τα μέσα ενημέρωσης αναφέρουν εντελώς λάθος κάποια γεγονότα. Ίσως να ξεκίνησαν από την ελληνική πλευρά.>

Αυτό είναι το κοινό φαντασιακό -με το αντίστοιχο ιστορικό νήμα σύνδεσης του κράτους- των δελτάδων των ματατζήδων των οπκε των συνοριοφυλάκων και αυτό φαίνεται στα μάτια τους όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι και δεν μπορούν να το κρύψουν.

Είμαστε βέβαιοι ότι όπου συναντήθηκαν οι μπάτσοι της χώρας, με τους blue boys θα χαριεντιζόταν ποδοσφαιρικά και καλά, υποδηλώνοντας ταυτόχρονα την κοινή αποστολή τους. Το άνοιγμα χώρου στους νεοναζί Κροάτες είναι η προσφορά των μπάτσων και η εξουδετέρωση κάθε εμποδίου για να συνευρεθούν με τους συγκεκριμένους γνωστούς φασίστες της Λεωφόρου Αλεξάνδρας Παναθηναϊκούς κατ' όνομα.

Τι και αν η Interpol η αστυνομία της Κροατίας του Μαυροβουνίου της Αλβανίας και η ίδια η ΟΥΕΦΑ ειδοποίησαν τους μπάτσους "μας" ,αυτοί το εξέλαβαν το μήνυμα με το δικό τους τρόπο. Η δράση η αδράνεια η διευκόλυνση η παρεμπόδιση η πρόληψη η καταστολή είναι τακτικές της αστυνομίας που επιβάλλονται κατά το δοκούν και έτσι όλα αυτά εφαρμόστηκαν στη Ν. Φιλαδέλφεια για να γίνει το μακελειό ανεμπόδιστα.

Οι Bad Blue Boys είναι νεοναζί οπαδοί του Άντε Πάβελιτς του Χίτλερ και αυτό δεν το κρύβουν.

Οι συγκεκριμένοι σύντροφοί τους, Παναθηναϊκοί είναι χρυσαυγίτες απόγονοι των ταγματασφαλιτών και των παρακρατικών της δεκαετίας του 60 δίπλα στην αστυνομία.

Οι Έλληνες αστυνομικοί σε ποια διάσταση δράσης, αλήθεια βρίσκονται εκτός των φιλοναζιστικών αισθημάτων; Σε αυτό μπορεί να απαντήσει κανένας υπουργός, πρωθυπουργός, αρχηγός της αστυνομίας κανένας εκπρόσωπος της κωμωδίας που λέγεται επιτελικό κράτος;

Θεωρούμε εν τέλει ότι ο αντιφασισμός του δρόμου πρέπει να ενταθεί έτσι ώστε να μην δώσουμε καμιά σπιθαμή δημόσιου χώρου στους φασίστες και στην αστυνομία. Είμαστε δίπλα στην Original και στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους αντιφασίστες ανεξαρτήτου χρώματος και ο καθείς οφείλει να ξεκαθαρίσει το χώρο του έχοντας δίπλα του όλο το αντιφασιστικό μαχόμενο κίνημα.

Οι δολοφονίες των φασιστών γίνονται στο δρόμο και εκεί πρέπει να δοθούν οι απαντήσεις περιφρουρώντας τον αλλιώς θα συνεχιστούν

Μιχάλη Κατσουρή δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ και είμαστε σίγουροι ότι η μεγάλη οικογένεια της ΑΕΚ κάθε Κυριακή θα είναι εκεί στο γήπεδο για σένα

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΗΣ “ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ”

Το δόγμα αυτό χρησιμοποιείται για την επαναθεμελίωση της κρατικής κυριαρχίας και για τίποτε άλλο.

Η κωμωδία του επιτελικού κράτους εξελίσσεται σε τραγωδία διαρκείας για το σύνολο της χλωρίδας και πανίδας που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο έδαφος της χώρας. Οι πυρκαγιές

που αναδύονται, είτε σε απόκρημνες και δύσβατες περιοχές, είτε σε πεδιάδες με πανεύκολη και πολυεπίπεδη πρόσβαση, είναι απλησίαστες από κάθε κρατικό πυροσβεστικό μέσο. Οι πυρκαγιές καίνε με την ίδια ευκολία βιοτεχνίες, γεωργικούς συνεταιρισμούς και μεγάλα κεντρικά στρατόπεδα, όπου από το παρανάλωμα των εκρήξεων διασκορπισμένων χιλιάτων βομβών κινδυνεύουν με αφανισμό χωριά και πόλεις.

Η Αγχίαλος είναι η κωδικοποιημένη εμπειρία του ελληνικού κράτους, δηλαδή η συνείδησή του. Τόσο είναι, αυτό και αυτοί που το διαχειρίζονται. Διεφθαρμένο από τα σωθικά του, ανίκανο και επικίνδυνο για ολόκληρη την κοινωνία των έμβιων όντων που υπάρχουν στην επικράτειά του.

Με ιδεολογία το δόγμα της διασφάλισης της ανθρώπινης ζωής, ακρωτηριάζει αυτό που επικαλείται, όπως συμβαίνει με κάθε ιδεολογία. Την ίδια τη ζωή. Αυτό ακριβώς το δόγμα οδήγησε στο κρατικό έγκλημα των Τεμπών και της Πύλου.

Με βάση το δόγμα αυτό, το κράτος εκτοπίζει τους ανθρώπους από τις γειτονιές, από τα χωριά, από τις πόλεις με το «εκκενώστε» και μένει μόνος του, κυρίαρχος στο δημόσιο χώρο με τις φωτιές, όπου χωρίς κανένα εμπόδιο καίνε ό,τι βρουν μπροστά τους και σταματάνε αν βρουν θάλασσα.

Το κράτος “υποδαυλίζει” και χορεύει με τις φωτιές και η κοινωνία, απύσασ, ακούει μέσα από τις οθόνες της τηλεόρασης τα νέα προστάγματα: ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ, οι νέες κατασκευές-άλλοθι της ανάπτυξης του καπιταλισμού και των συνεπειών της, πυρκαγιών, πλημμυρών, φυσικών καταστροφών.

Φυσικά και είναι ανθρωπογενή τα αίτια και τα παράγοντα συγκεκριμένοι άνθρωποι. Δεν ήταν ο κ. Χατζηδάκης που σαν Υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας φρόντισε να αποδώσει το περιβάλλον γυμνό και φονεύσιμο προς εκμετάλλευση στους αιματοβαμμένους κερδοσκόπους;

Δεν είναι τα 130 άρθρα του πολυνομοσχεδίου, νόμοι επίθεσης στη φύση και η εξουδετέρωση ό,τι είχε απομείνει από τους

προηγούμενους περιβαλλοντικούς περιορισμούς;

Δεν είναι η «καλλιέργεια» των αιολικών πάρκων σε τζάμπα οικόπεδα, στις Βουνοκορφές και στα δάση, η ανεξέλεγκτη επέκταση των φωτοβολταϊκών, καθώς και η νομιμοποίηση των αυθαιρέτων εντός δασικών εκτάσεων που διευκολύνει τις αρπαχτικές διαθέσεις των επενδυτών;

Ας μην έχουμε αυταπάτες. Το κράτος στο όνομα «της ανθρώπινης ζωής» υποδαυλίζει τη φωτιά προκειμένου να μας εκτοπίσει από το δημόσιο χώρο και την απειλή που νιώθει το ίδιο από τη συμμετοχή μας. Με τη μεγάλη υπόσχεση, την ανάπτυξη, είναι διατεθειμένοι κράτος και κυβέρνηση να μην αφήσουν τίποτα όρθιο παραδίδοντάς το σε κερδοσκόπους. **Το κράτος θα επιμείνει μέχρι το τέλος του αφανισμού μας.**

Κανένα κράτος είτε φιλελεύθερο είτε «κοινωνικό» δεν έσωσε ποτέ και κανέναν και ούτε πρόκειται να σώσει.

Ήρθε η ώρα να μπούμε ορμητικά στο δημόσιο χώρο και να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Αυτόνομες ζώνες αλληλεγγύης και αντίστασης παντού, μετατρέποντας τα περιβαλλοντικά αιτήματα σε πολιτικό και κοινωνικό πρόταγμα ανατροπής, αντιστρέφοντας την διαρκή αναπαραγωγή της ήττας, της ανάθεσης, της εκλογικής δεξαμενής και των ψεύτικων προσδοκιών.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ

υ.γ. Ήδη έχουν καεί ζωντανοί 5 άνθρωποι και η μόνη απάντηση είναι η ίδια που δίνεται σε κάθε κρατικό έγκλημα. Αποζημίωση, για να κατεβάσει ακόμη περισσότερο τον πήχη της αξιοπρέπειας και της υποταγής πιο κάτω.

Κρατικός θάνατος χωρίς προεκλογική μεταθανάτια υπόσχεση

Όπως περηφανεύονταν ο Καραμανλής υπουργός Μεταφορών – Υποδομών για την ασφάλεια των τρένων και την περίφημη τηλεδιοίκηση που δε λειτούργησε ποτέ, έτσι καμάρωνε και ο Μητσοτάκης για το περίφημο ναυαγιοσωστικό το οποίο σταθμευμένο στο Γύθειο παρακολουθούσε ατάραχο τον πνιγμό των ανθρώπων. Αλλά και για το Φράχτη του Έβρου με την επέκτασή του να αποτελεί εθνικό του έπαθλο και ταυτόχρονα το βασικό αίτιο του ναυαγίου της Πύλου.

Από όπου και αν το πιάσει κανείς το θέμα μυρίζει βρωμιά, διαφθορά, θάνατο, έθνος και κράτος. Όλες οι αξίες συσπειρωμένες στην υπηρεσία του Κυρίαρχου.

Η “άριστη” διαχείριση της εξουσίας από αυτή την κυβέρνηση έχει μέχρι σήμερα δύο από τα πιο κορυφαία “παράσημα” σύγχρονης θανατοπολιτικής για τα οποία, μας απαγορεύει να μιλήσουμε να αναζητήσουμε ευθύνες να δούμε μήπως και σταματήσει αυτή η κατάσταση. Τούς καταλαβαίνουμε. Το αποκλειστικό προνόμιο αυτής της θανατοπολιτικής ανήκει στο κράτος και με τη στάση τους το ομολογούν με τόση σαφήνεια και τόσο κυνισμό.

Πριν καλά καλά στεγνώσει το αίμα που χύθηκε στα Τέμπη έρχεται ένα ακόμη μεγαλύτερο σε μέγεθος κρατικό έγκλημα στέλνοντας στο βυθό της Πύλου εκατοντάδες γυναικόπαιδα παίρνοντας μαζί τους και τις γυμνές ζωές τους που τα κράτη επιβάλλουν στους υποτελείς.

Όπως και στα Τέμπη “ψάχναμε” επι μέρες τους υπεύθυνους του εγκλήματος έτσι και τώρα ψάχνουμε ανάμεσα στους καντινιέρηδες του λιμανιού της Πύλου μπας και ξετρυπώσουμε κανέναν διαθέσιμο να αναλάβει την ευθύνη και να ψηφίσουμε εκ νέου τους υπουργούς που δεν “φταίνε”.

Γνωρίζουμε πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι οι ζωές για εσάς δεν έχουν όλες την ίδια αξία όπως ξέρουμε και πόσο κυνικοί είστε στους από κάτω. Πίσω από τα ευγενή χαμόγελα και το άκαμπτο της σοβαροφάνειας των εκλογοκυβερνητικών κρύβεται ο πιο αδίστακτος και ο πιο ψυχρός κρατικός Αχέροντας.

Μετά το Άουσβιτς και στο άκουσμά του με ένα στόμα όλοι ψιθύριζαν ποτέ πια άλλη κρατική θηριωδία. Όμως αυτός ο φορέας των κρεματορίων ποτέ δεν έπαψε να μας υπενθυμίζει το ρόλο του και για αυτό φροντίζουν όλοι οι διαχειριστές του κάθε φορά που βρίσκουν ευκαιρία πάνω στα πτώματα των θυμάτων τους.

Ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων της κοινοτοπίας του κακού είναι το δρεπάνι του κράτους όταν μανιασμένο σηκώνεται για να επιβάλλει τις προσταγές την εξαίρεση και σιγή νεκροταφείου.

Οι φράχτες του Έβρου εκεί όπου χτίζεται η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου είναι ο οδικός χάρτης για τον πάτο της Πύλου και τα Τέμπε είναι οι σιδηροτροχιές ενός κρατικού εφιαλτικού μέλλοντος.

Η Πύλος και τα Τέμπε τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Μας καλούν να τους νομιμοποιήσουμε ψηφίζοντας τους. Μα ακόμη και μια ανεξάρτητη εκλογική κυβέρνηση με τον ίδιο τρόπο διαχειρίζεται τον κρατική θανατοπολιτική. Δεν είναι φανερό αυτό;

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Και ο κόσμος απαθής φαίνεται να το έχει συνηθίσει περιμένοντας

τη σειρά του!

Όχι δεν είναι έτσι και δεν θα αργήσει η μέρα της εξέγερσης όπου όλα θα γίνουν πάνω-κάτω. Είμαστε κοντά. **Ας προετοιμαστούμε.**

Προσαρμογή & ανθεκτικότητα

“Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει” αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών, Στέλιος Πέτσας

Με τα ίδια του τα λόγια μας κάλεσε να προσαρμοστούμε στις απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλισμού της αγοράς με όρους μανιφακτούρας, αλλιώς θα πεθάνουμε. Ο κ. Πέτσας με την επιφανειακότητα του λόγου που τον διακρίνει χρησιμοποίησε το παραδοσιακό στρατηγικό αφήγημα της εξουσίας και του καπιταλισμού, την προσαρμογή και όχι το μεταγενέστερο και σύγχρονο που είναι η ανθεκτικότητα. Άσχετος; Αδιάβαστος; Δεν είναι ο μόνος και αυτός είναι ο λόγος που λειτουργούν σαν κυβέρνηση με αυτό το τεχνητό, βίαιο και αποκρουστικό αφήγημα της προσαρμογής. Να υπενθυμίσουμε διευκρινίζοντας ότι αυτά τα δύο κεντρικά αφηγήματα της προσαρμοστικότητας και της ανθεκτικότητας τα δανείστηκε ο καπιταλισμός από τον κρατισμό που αποτελούν εγγενή χαρακτηριστικά άσκησης εξουσίας.

Προσαρμοστικότητα

Ας ξεκινήσουμε με την προσαρμογή

Με την βιομηχανική επανάσταση έπρεπε ο άνθρωπος να προσαρμοστεί στη νέα συνθήκη της **ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ** που έκανε ταυτοχρόνως την εμφάνισή της. Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ήταν η

αναγκαία συνθήκη προκειμένου να λειτουργήσει η Βιομηχανική επανάσταση όσο φυσικά αναγκαία ήταν και στη μανιφακτούρα προάγγελο της βιομηχανίας.

Ήταν όμως εύκολο για έναν άνθρωπο να είναι κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους ενός ανήλιαγου εργοστασίου του Λονδίνου να παραμένει 13 στην αρχή και 12 ώρες στη συνέχεια, μόχθου και καταπίεσης;

Καθόλου εύκολο δεν ήταν και κανείς δεν μπορούσε να προσαρμοστεί. Υπήρχε πλήρης άρνησης. Το κράτος αυτός ο σύμμαχος του καπιταλισμού θέσπισε τον νόμο της αιματηρής νομοθεσίας όπως είναι πλέον γνωστός, για να ανεπάγγελτα και αλήτικα στοιχεία προκειμένου να τους εντάξει στη μισθωτή εργασία. Η αιματηρή νομοθεσία προέβλεπε μαστιγώσεις, σύριμο σε άλογο και θανάτωση. Με τη βία και με το αίμα αλλά και με άλλες θεσπίσεις έγινε η προσπάθεια ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ στις νέες συνθήκες της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ. Δεν έγιναν μόνο αυτά για την ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ στις νέες συνθήκες. Η Βιομηχανία που συνεχώς αναπτυσσόταν ήθελε εργατικά χέρια. Οι περιφράξεις υπήρξαν ένα άλλο βίαιο μέτρο μετατροπής των αγροτών σε εργάτες μέσα από την εκδίωξη των αγροτών από την ύπαιθρο και τη μετατροπή των αγρών σε βοσκοτόπια για το μαλλί των κλωστικών βιομηχανιών. άρχισαν οι πόλεμοι σε όλο τον κόσμο για τις πρώτες ύλες και για την προσαρμογή όλων των φυλών του πλανήτη στη νέα βιομηχανική συνθήκη. Με δύο παγκοσμίους πολέμους ολοκληρώθηκε η διαδικασία και εν πολλοίς ο στόχος της προσαρμογής επέτυχε να μετατραπεί σχεδόν σε φυσική ιδιότητα.

ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ αποτελεί το πλέον σύγχρονο στρατηγικό αφήγημα του καπιταλισμού και της ανάπτυξης σε συνδυασμό με την κλιματική. Αλλά ενώ η κλιματική αλλαγή είναι μια φυσική διαδικασία η κλιματική κρίση παράγεται από την κερδοσκοπική δραστηριότητα που ονομάζεται ανάπτυξη. Κλιματική αλλαγή,

φαινόμενο του θερμοκηπίου τρύπα του όζοντος, όξινη βροχή, χημική εντατική γεωργία ατμοσφαιρική ρύπανση γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί σπογγώδης εγκεφαλοπάθεια COVID η απάντηση στις παραπάνω συνέπειες είναι η **στρατηγική της ανθεκτικότητας** δηλαδή η δυνατότητα απορρόφησης και επαναφοράς στην προηγούμενη φυσιολογική κατάσταση. Άρα παρεμβαίνουμε καταληστεύουμε τη φύση με υπερεκμετάλευση των αιματοβαμμένων κερδοσκοπών και μετά έρχεται η ανθεκτικότητα

Με άλλα λόγια η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση είναι η απάντηση του καπιταλισμού στην οικολογική κρίση και έχει ως στόχο να επιβάλει την κυριαρχία μέσα από την ατομική επιβίωση και την αυτοματοποιημένη προσαρμογή.

“Ωστόσο υιοθετήθηκε από την οικολογία στη βάση του συστήματος (π.χ. παράκτιο, ποτάμιο, λιμναίο, θαλάσσιο) ώστε να περιγράψει την ικανότητά του να προσαρμόζεται στις διαταραχές και να τις απορροφά, να αυτορυθμίζεται και επιστρέφει σε μία νέα κατάσταση ισορροπίας. Δηλαδή να μην καταρρεύσει. Και ως τέτοια πέρασε στις πολιτικές και οικονομικές επιστήμες σε μία προσπάθεια να ληφθούν υπόψη οι σύνθετες και πολυεπίπεδες αλληλεπιδράσεις, σε διαφορετική κλίμακα και χρονική περίοδο, και η δυνατότητα του πολιτικού συστήματος να απορροφά τις κρίσεις.”¹

Μετά την πανδημία όλα τα κράτη θέτουν ως στόχο την ανθεκτικότητα και διαμέσου αυτής ασκείται η πολιτική. Η αντανakλαστική και προσαρμοστική συμπεριφορά είναι ο σκοπός και το δίλλημα είναι γρήγορη προσαρμογή στους συνεχείς κινδύνους ή κατάρρευση.

Κατά τα άλλα Απροσάρμοστοι και καθόλου Ανεκτικοί

Υ.Γ κ. Πέτσα καλά το είπατε από τη θέση που βρίσκεστε αλλά μάλλον δεν γνωρίζατε το βάθος των λόγων σας. Ασυνείδητα που λέμε, μέσα στην ασυνειδησία

1. Η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση ([/www.babylonia.gr/2022/05/27/i-anthektikotita-os-diakyvernisi/?fbclid=IwAR2DHCUEGAQSm1LIsrbSaE1Tr3wxs5huvnMpIpwTQlVIJtbfhGtCYFwllM4](http://www.babylonia.gr/2022/05/27/i-anthektikotita-os-diakyvernisi/?fbclid=IwAR2DHCUEGAQSm1LIsrbSaE1Tr3wxs5huvnMpIpwTQlVIJtbfhGtCYFwllM4))

Δρ. Χατζή Ε., Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια – Φυσικό και Ανθρωπογενές Περιβάλλον

ΕΥΠ : Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών ήταν, είναι και θα είναι μια Κρατική συμμορία πληροφοριοδοτών με μοναδικό στόχο τον Εσωτερικό Εχθρό και σκοπούς την εξυπηρέτηση των ποικιλώνυμων αφεντικών τους, τη διατήρηση του Καθεστώτος αλλά και τη διαχείριση της ντόπιας διαπλεκόμενης καπιταλιστικής διαφθοράς μέρος της οποίας είναι. Από την συγκρότησή της επιβίωσε μέσα από την υπονόμευση, την προβοκάτσια, τον εκβιασμό, την κρατική τρομοκρατία. Το 1949 η C.I.A., μαζεύοντας όλα τα κατακάθια των επιζησάντων κουκουλοφόρων της κατοχής μαζί με φασίστες στρατιωτικούς από το Γράμμο και το Βίτσι, δημιούργησε την Κ.Υ.Π. σαν παράρτημα της, παρέχοντας η ίδια ακόμη και τους μισθούς των “ υπαλλήλων” της υπηρεσίας. Σε αυτή την υπηρεσία θήτευσε και ο Γ. Παπαδόπουλος και σε αυτή την υπηρεσία έγινε το σχέδιο ΠΕΡΙΚΛΗΣ για να εφαρμοστεί την 21η Απριλίου 1967, συλλαμβάνοντας και εξορίζοντας χιλιάδες απλούς εργαζόμενους αντιφασίστες. Με την μεταπολίτευση συνέχισε με μεγαλύτερο ρυθμό τα φακελώματα, τις παρακολουθήσεις και στρατολογώντας ρουφιάνους στους χώρους του εσωτερικού εχθρού. Η επάνδρωσή της γινόταν από τον πυρήνα του πιο λούμπεν περιβάλλοντος που μπορούσε να παράξει η ελληνική κοινωνία.

Η εποχή Γρυλλάκη, Νηστικάκη, Μαυρίκη ήταν για την ΕΥΠ η εκδήλωση της πολύπλευρης δράσης της. Από παρακολουθήσεις πολιτικών αντιπάλων, κατασκευή πλαστών οργανώσεων και πλαστών προκηρύξεων μέχρι διαχείριση εκβιασμών μαγαζιών της νύχτας, η ΕΥΠ είχε φτάσει τη διαφθορά στο ζενίθ. Ο Π. Κοντολέων, αφού υπηρέτησε όλα τα αφεντικά, από την Αμερικάνικη πρεσβεία μέχρι τις τράπεζες και τις φυλακές μέσα από την G4S, διορίστηκε από τον πρωθυπουργό και τη C.I.A. ως διοικητής της ΕΥΠ. Έχοντας δίπλα του, μη τυχόν και δεν εξυπηρετεί με συνέπεια το μεγάλο αφεντικό, την γνωστή για την “τιμιότητά” εισαγγελέα Β. Βλάχου. Ο Κοντολέων αμέσως με την ανάληψη των καθηκόντων του παράγει έργο. Εκτοξεύει τις τηλεφωνικές παρακολουθήσεις, αυτές που καταγράφονται κατόπιν εισαγγελικής εντολής άρσης, ξεπερνώντας και το ρεκόρ της προηγούμενης κυβέρνησης, παρακολουθεί πολιτικούς αντιπάλους και δουλεύει με την CIA, υπάλληλος της οποίας είναι. Το πρόσχημα της ΕΥΠ ότι εξυπηρετεί εθνικά θέματα είναι μονάχα για να νομιμοποιήσει την ρουφιανιά και να την καταστήσει εθνικά ωφέλιμη.

Η συνεργασία της με την Τούρκικη MIT για τον εντοπισμό και την καταδίωξη Τούρκων αγωνιστών, καθώς και η καταγραφή Έλλληνων αλληλέγγυων είναι σταθερή στο χρόνο. Με τη CIA, φυσικά, οι σχέσεις της ΕΥΠ στη δημιουργία ακόμη και προβοκατόρικων καταστάσεων είναι εκ των ων ουκ άνευ. Σαν Βαβυλωνία και σαν Α.Κ. είχαμε υποστεί κάτι ανάλογο. Η CIA με την ΕΥΠ διαμέσου της Vodafone παρακολουθούσαν εκτός των άλλων και αγωνιστές από όλο το κινηματικό φάσμα. (σε ό,τι μας αφορά, από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση 3 συντρόφους μας αλλά και την τότε υπεύθυνη έκδοσης της έντυπης Βαβυλωνίας).

Επιπλέον, η ΕΥΠ με τη CIA ήταν αυτές οι υπηρεσίες που με το σχέδιο “ΔΥΤΗΣ” δημιούργησαν εις βάρος μας προβοκάτσια με τη διάθεση “σημαδεμένων” όπλων για συγκεκριμένο προορισμό, η οποία κατέληξε σε ένα ακόμη φιάσκο. Η ΕΥΠ δεν είναι, ούτε ήταν μια παρακρατική υπηρεσία, αλλά μία κρατική και κυβερνητική υπηρεσία δίπλα στον εκάστοτε πρωθυπουργό. Κοινωνικά διεστραμμένη από τα μέσα και τους σκοπούς που υπηρετεί, είναι πλαισιωμένη κάθε φορά από ανάλογους (και αν χρειαστεί αναλώσιμους) ανθρωπότυπους, μεταξύ των οποίων διεφθαρμένοι δικαστικοί και εισαγγελείς, μαζί με άλλα “λουλούδια” του δικαστικού κλάδου.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΊΔΙΟ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Ρουβά, απλά σκάσε. Ο φόβος άλλαξε πλευρά οριστικά.

του Νώντα Σκυφτούλη

Ήρθε ο καιρός και ο Ρουβάς να ξεχρεώσει τα γραμμάτια της ασημαντότητας του κόσμου που ανήκει. Πλαισιωμένος από τις διεφθαρμένες ελίτ, που τον ρολάρουν στα αβαθή και βρώμικα νερά μιας ατέρμονης καταναλωτικής αποκτήνωσης. Ενός κόσμου τυλιγμένου σε διαφανή σελοφάν με μοναδική αξία το περιτύλιγμα.

Αυτός, ο Λιγνάδης και ο Μπαμπινιώτης και άλλοι παρόμοιοι αυτού του είδους είναι οι homo universalis! Για την ντόπια δεξιά, για το ντόπιο καθεστώς, για τους ντόπιους δημάρχους, για το ντόπιο σύστημα δούναι και λαβείν. Και αυτό είναι το βασικό νήμα που τους συνδέει και σε εμάς φτάνει και περισσεύει αυτή η διαπίστωση για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Ό,τι άλλο τους συνδέει ας το κρύψουν στα σκοτάδια της ιδιωτικής τους ψυχής.

Από την πρώτη στιγμή η αστυνομία, η προστάτιδα δύναμη αυτού του συρφετού με τις ενεργητικές παραλήψεις της, έκανε ό,τι μπορούσε μην τυχόν οι βιασμοί δεκάδων ντόπιων και μεταναστών του καλλιτεχνικού διευθυντή του Εθνικού θεάτρου αποκαλυφτούν, και να μείνουν μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Και τα κατάφεραν και ελπίζουν. Παραμονές της δίκης βγαίνουν οι μάρτυρες χαρακτήρα για τον κρατούμενο στις φυλακές της Τρίπολης, για να κουκουλώσουν και να εκφοβίσουν τα θύματα, ότι δηλαδή έκανε και η αστυνομία στην αρχή με τις εξακριβώσεις και τις απειλές κατά των θυμάτων.

Γράφαμε πέρσι στις 18/2: «Είναι αλήθεια! Ο Λιγνάδης και ο Φιλιππίδης παίρνουν τηλέφωνα, απειλούν, εκβιάζουν. Τους δίνεται απεριόριστος χρόνος από το Κράτος, αλλά και

συμπαράσταση από αφεντικά του πλούτου και της διαφθοράς προκειμένου να οργανώσουν την άμυνά τους, επιτιθέμενοι κατά των θυμάτων που δημιούργησαν.»

Ήρθε η στιγμή που επιβεβαιώθηκαν όλα κατά γράμμα.

Δεν έχουμε σκοπό να απαντήσουμε σε κάθε μάρτυρα χαρακτήρα που θα ακολουθήσει τον Ρουβά αλλά επ' ευκαιρία να τους το ξαναπούμε:

Ο ΦΟΒΟΣ ΑΛΛΑΞΕ ΠΛΕΥΡΑ-ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΑΣ

“Έχει εκτίσει 25 χρόνια αλλά δεν έχει εκτίσει 25 χρόνια”

Και όμως αυτή είναι η συμπυκνωμένη συλλογιστική του Εισαγγελέα Εφετών Λαμίας προκειμένου να απορρίψει την έφεση του Δ. Κουφοντίνα για την υφ' όρων απόλυση.

Είναι μια συλλογιστική δανεισμένη από τον Βέγγο όταν ζητούσε 2000 δραχμές δανεικά από το αφεντικό του και εκείνος του έδινε 1000 και τελικά συμφώνησαν ότι το αφεντικό χρωστάει 1000 και ο Βέγγος τίποτα και από το θέατρο σκιών όταν ο Καραγκιόζης μοιράζεται με τον Χατζηαβάτη ένα ποσό σε “ίσα” μερίδια: «τα δικά μου, δικά μου και τα δικά σου, δικά μου». Αν αυτά δεν τα έχετε δει, διαβάστε την πρόταση του Εισαγγελέα παρακάτω.

“ ... Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της με αριθμό Β ΜΕΚ 62/27-1-2021 συγχωνευτικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθήνας καθορίσθηκε στον εκκαλούντα συνολική ποινή κάθειρξης είκοσι ενός [21] ετών με εκτιτέα ποινή τα είκοσι [20] έτη πλέον της μη συγχωνευτής ποινής της ενδεκάκις ισόβιας

κάθειρξης. Σύμφωνα με τον από 26-10-2021 [επικαιροποιημένο] πίνακα υπολογισμού ποινής του Κ.Κ. Δομοκού η κράτηση του εκκαλούντος για τις ποινές, που συγχωνεύθηκαν στην παραπάνω συγχωνευτική απόφαση, άρχισε στις 5-9-2002 [σύμφωνα με το με αριθμό 5/8-9-2002 Ενταλμα Προσωρινής Κράτησης του Ειδικού Εφέτη – Ανακριτή Αθηνών] και μέχρι την σύνταξη του πίνακα ο εκκαλών είχε εκτίσει πραγματική ποινή κάθειρξης δεκαεννέα [19] ετών, ενός [1] μήνα και είκοσι μίας [21] ημερών, ενώ με ευεργετικό υπολογισμό 2.904 πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, που αντιστοιχούν σε εκτιθείσα ποινή επτά [7] ετών, ένδεκα [11] μηνών και δεκαεννέα [19] ημερών, **έχει εκτίσει ποινή μεγαλύτερη των 25 ετών,** το δε υπόλοιπο της ποινής του είναι ισόβια κάθειρξη. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας μας, ο εκκαλών, ο οποίος έχει καταδικασθεί και σε ένδεκα [11] φορές ισόβια κάθειρξη, **δεν έχει εκτίσει πραγματική ποινή είκοσι πέντε [25] ετών** και ως εκ τούτου δεν έχει συμπληρώσει τον επιβαλλόμενο ελάχιστο χρόνο παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα...”

Υπάρχει και κάτι άλλο. Η μέχρι τώρα διάταξη -έως την 1/7/19- προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, με την οποία το όριο αυτό ορίζεται στα 19 χρόνια πραγματική έκτισης και ο Κουφοντίνας έχει πάνω από 25 χρόνια αν συνυπολογίσουμε τα μεροκάματα που μετράνε 7 χρόνια.

Είναι προκλητικοί και μας το λένε με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο. Εφαρμόζουμε το ποινικό δίκαιο του εχθρού και αυτό σημαίνει ότι αποφασίζουμε με εξωνομικές λογικές και είναι ο **Κυρίαρχος** αυτός που παράγει το Δίκαιο. Να’ στε καλά τουλάχιστον που επιβεβαιώνετε τις αντιεξουσιαστικές κριτικές και κανέναν άλλον, για το χαρακτήρα του κράτους και των θεσμών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να απορριφθεί η με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου

Πλημμελειοδικών Λαμίας.

Να επικυρωθεί το ανωτέρω εκκαλούμενο βούλευμα

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος.

Λαμία 24 Ιανουαρίου 2022

Εντάξει τα καταλάβαμε την ξέρουμε τη γλώσσα

Συντακτική ομάδα Βαβυλωνίας

Editorial – Ο εμφύλιος και η κατάσταση αναμονής

Ο εμφύλιος πόλεμος είναι ένα σταθερό ενδεχόμενο σαν αποτέλεσμα της συμμετοχής του ανθρώπου στο δημόσιο χώρο. Εμφυλιοπολεμικές πολώσεις τα τελευταία χρόνια είχαμε αρκετές, πέρα από τις επιμέρους συχνές πολώσεις που συγκροτούν το όλον ενός εμφυλίου. Όλα τα εμφυλιοπολεμικά στιγμιότυπα που εκδηλώθηκαν παγκοσμίως, αλλά και σε αυτήν εδώ τη χώρα, μαρτυρούν τη ρευστότητα, τη σχετικότητα των συσπειρώσεων και ως εκ τούτου, οι ιδεολογίες του παρελθόντος, καθώς και η ιδεολογία καθ' εαυτή, όχι μόνο αδυνατούν να ερμηνεύσουν τις σύγχρονες παραταγμένες κοινωνικές δυναμικές, αλλά βρίσκονται έξω από κάθε χρονικότητα πλέον και δε χρησιμεύουν ούτε σαν αναπαραστάσεις του παρελθόντος.

Ο σύγχρονος εμφύλιος δεν θα είναι ιδεολογικός, αλλά εμφύλιος

ιδεών. Ιδεών που προσπαθούν να ερμηνεύσουν τη σύγχρονη πραγματικότητα και ταυτόχρονα, να συμμετέχουν στο νόημα συγκρότησης ενός κόσμου πολιτικής και πολιτισμικής αναφοράς. Οι ιδέες αυτές, που παράγονται ήδη για το “σκοπό” του εμφυλίου, εκφράζουν απολύτως το σημερινό ανθρωπολογικό τύπο, καθώς και την κοινωνία στο σύνολό της. Τεμαχισμένες ιδέες, αποσπασματικές, προστίθενται σε μια συλλογή παρελθοντολογικών και καινοφανών αφηγημάτων, όπου συλλέγονται με το δισάκι του ζητιάνου, παρά με τη νοητική κριτική δραστηριότητα.

Αυτά, δυστυχώς, είναι καθολικά για όλους τους χώρους της **πολιτικής θεολογίας** και τον τόνο στις όποιες συσπειρώσεις τον δίνει το υποκείμενο που ηγεμονεύει, παρά μια σταθερή ιδεολογική γραμμή διαχωρισμού. Μα και τότε που οι συγκροτημένες ιδεολογίες λειτουργούσαν και ήταν ενοποιητικός και διαχωριστικός παράγοντας, εκφράσεις του στυλ “προς τους συντρόφους του αγκυλωτού σταυρού” σε εργατικές προκηρύξεις του KPD, δεν τις είχαμε αποφύγει, ούτε βεβαίως είχαμε αποφύγει τη στρατολόγηση πρώην συντρόφων στα SA. Ο κίνδυνος σήμερα είναι απείρως μεγαλύτερος λόγω της διάλυσης του κοινωνικού ιστού και της ίδιας της ζωής.

Η συσπείρωση των Αντιεμβολιαστών στο Σύνταγμα είναι η επιτομή του τεμαχισμού της αποσπασματικότητας, της διαλυμένης ζωής, αλλά ταυτόχρονα της συγκέντρωσης και συλλογής ιδεών και συνθημάτων από όλα τα μέρη της πολιτικής εκπροσώπησης, κοινοβουλευτικής ή αντικοινοβουλευτικής. Η παρουσία του, ήδη από τα Μακεδονικά συλλαλητήρια, δείχνει ότι σταθεροποιείται μια “παράταξη” κοινωνικά και πολιτικά, με ικανή διεισδυτικότητα, αλλά κυρίως νομιμότητα και από άλλους πολιτικούς χώρους.

Πρόκειται για τη συγκρότηση του Βαλκανικού Τραμπισμού και του κόσμου του, που την ηγεμονία την είχε το συγκεκριμένο υποκείμενο. Ελληνολάτρες και Χριστιανοί, ναζιστές και φιλοσημίτες μαζί, εθνικιστές και αυτόνομοι, δεξιοί και αριστεροί, φασίστες που επικαλούνται την ελευθερία,

στερεοτυπικοί που επικαλούνται τη λογική. Μοιάζουν με το φασισμό, αλλά είναι πιο επικίνδυνοι και πιο αδίστακτοι, διότι δεν έχουν τις ενοχές του συγκροτημένου ναζισμού. Πιστεύουν πραγματικά στη συνωμοσιολογία και έχουν το μίσος σαν νόημα του κόσμου τους. Βέβαια, το μίσος εξαντλείται στους μακρινούς πλούσιους, σαν τον Γκέιτς – ο Σόρος έχει περιθωριοποιηθεί – και όχι στους κοντινούς, στους άρατους μασόνους, στους υπερφυσικούς Εβραίους. Μισούν τους Γιατρούς και την επιστήμη σαν γνήσιοι εχθροί του Υλισμού. Αυτό είναι το φαινόμενο που μπορεί, όχι μόνο να υπάρξει, αλλά και να αναπαραχθεί, γιατί εκφράζει και είναι γέννημα αυτής εδώ ακριβώς της πραγματικότητας της εποχής, δηλαδή όπου διαλύεται η ζωή. Η ένωση αυτή της ρηχότητας έχει ένα αναπαραγωγικό βάθος.

Στην Αμερική, οι δικοί μας απέτυχαν να αντιμετωπίσουν αυτό το φαινόμενο, παρά τις καλές και ηρωικές τους προσπάθειες. Αυτό που έσωσε την τιμή του Αμερικάνικου κινήματος ήταν ο ένοπλος μαύρος λαός. Εδώ στην Ελλάδα θα περιμένουμε να μπουνε στο κοινοβούλιο;

Χρειαζόμαστε μια νέα προοπτική και αυτό είναι σίγουρο. Όπως σίγουρο είναι ότι ο αισθητός κόσμος δέχεται επίθεση από τον

ανορθολογισμό και τις μακρινές δεισιδαιμονικές επιβιώσεις. Για να συμμετέχουμε στην αποκατάστασή του, η στάση μας απέναντι σε αυτή την “παράταξη” δεν μπορεί να είναι σχετική, αλλά και τα μέσα πρέπει να ξανασκεφτούμε και το σκοπό ίσως χρειαστεί να πειράξουμε. Όλες οι αισθήσεις μας σε ένταση για τον έλεγχο του χρόνου. Αυτό σημαίνει Κατάσταση Αναμονής .

Περιοδικό Βαβυλωνία

Editorial | Η πολλή δουλειά τρώει τον εργαζόμενο

του Βασίλη Καραπάνου

«Η επαγγελματική ζωή είναι σαν τη σαβάνα, και στη σαβάνα υπάρχουν ζέβροι, αλλά υπάρχουν και λιοντάρια».

«Υπάρχουν και αμοιβάδες, απολιθωμένες μέδουσες, μουνόψειρες που ψήνονται στον ήλιο, γυμνοσάλιαγκες που έχασαν το δρόμο τους και κακόμοιροι αρουραίοι!»...

Το παραπάνω απόσπασμα βρίσκεται στο βιβλίο του Φρεντερίκ Φαζαρντί «Ένας βρεγμένος καραγκιόζης» (Εκδόσεις των Συναδέλφων, μετάφραση Γιάννης Καυκιάς), θα μπορούσε όμως να είναι και μία τυπική κομπορημοσύνη ενός γιάπη ή ενός στελέχους της Νέας Δημοκρατίας καθώς αποθεώνει το νέο νομοσχέδιο για την εργασία. Αυτό που ονομάζουμε κοινωνία, δεν είναι παρά το σκηνικό της μάχης, όπου για να επιβιώσεις πρέπει να φανείς δυνατός, πιο δυνατός από τον διπλανό σου και ικανός να προσαρμοστείς σε όλες τις συνθήκες.

Το νέο εργατικό νομοσχέδιο, διά χειρός Χατζηδάκη, έρχεται για να ευθυγραμμίσει την Ελλάδα με τις ανάγκες του κεφαλαίου για

ελαστική, επισφαλή και φθηνή εργασία. Έρχεται για να ανατρέψει παγιωμένες αντιλήψεις για το θωρο, για τις αργίες, για το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία, για τον ρόλο των σωματείων και πολλά άλλα. Εκτός όλων αυτών, στην πραγματικότητα, επιδιώκει τη μετάβαση σε μία νέα εποχή κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων, σε μία εποχή όπου ο εργαζόμενος θα βρίσκεται απομονωμένος και συνθλιμμένος ανάμεσα στις συμπληγάδες της γραφειοκρατίας από τη μία και στις αδηφάγες επιταγές των αφεντικών από την άλλη. Η κοινωνική απομόνωση των εργαζόμενων, η εξάλειψη της συλλογικής φωνής τους, η λογική «ο καθένας για την πάρτη του», βεβαίως και δεν ενισχύει τη θέση τους στην αγορά εργασίας. Κι αυτό είναι γνωστό. Μπορεί ο νεοφιλελευθερισμός να έχει την ικανότητα να εξυψώνει τα πιο εγωιστικά ένστικτα, όμως τελικά η ζούγκλα της αγοράς εργασίας έχει προκαθορισμένους ρόλους, μοιρασμένους και χιλιοπαιγμένους από τα αρπαχτικά που θέτουν τους «κανόνες».

Το μοτίβο, λοιπόν, της κυβέρνησης των «αρίστων» μοιάζει πολύ με τη θατσερική αντίληψη ότι δεν υπάρχει κοινωνία, παρά μόνο άτομα. Το άτομο, μάλιστα, καλείται μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα των αλλαγών να προσαρμοστεί σε αυτήν τη νέα πραγματικότητα, χωρίς κανένα συλλογικό απάγκιο, παρά μόνο πουλώντας τον εαυτό του, πλασάροντάς τον όσο καλύτερα μπορεί. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ερώτηση «Πόσα νομίζεις ότι αξίζεις;», αυτή η ερώτηση παγίδα που ακούγεται τόσο συχνά σε συνεντεύξεις για δουλειά, συμπυκνώνει το βάρος που καλείται να διαχειριστεί ο σύγχρονος εργαζόμενος.

Απέναντι σε αυτήν νεοφιλελεύθερη παράνοια, της εμμονικής αναδιάρθρωσης των όρων ύπαρξής μας από την γραφειοκρατία και το κεφάλαιο, ανθίζουν ακόμα οι αντιστάσεις στο δημόσιο χώρο. Η ανακατάληψη του θεάτρου Εμπρός στου Ψυρρή και της Rosa Negra στα Χανιά, αποδεικνύουν το πώς η κοινωνία μπορεί ακόμα να παράγει συλλογικά βιώματα και να χαλάει τα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου. Έχει ενδιαφέρον ο τρόπος με τον οποίο αντιστρέφουν την πραγματικότητα οι ταγοί της κυβέρνησης, στελέχη και δημοσιογράφοι. Κατά την άποψή τους, δεν είναι

δυνατόν η κοινωνία, οι συλλογικότητες και οι οργανώσεις να έχουν λόγο για τη ζωή τους, να έχουν πρόσβαση σε κάθε δημόσιο χώρο. Αντιθέτως, η περιφραγμένη έκταση που θα χρησιμοποιηθεί από το ιδιωτικό κεφάλαιο για ξενοδοχείο ή για οποιαδήποτε άλλη επένδυση είναι το νόμιμο, το σωστό και το λογικό. Είπαμε, οι συνεκτικοί δεσμοί μέσα στην κοινωνία, οι συλλογικές διεκδικήσεις, η πρόσβαση των πολιτών στη λήψη των αποφάσεων δεν προκρίνονται από την εξουσία, πόσο μάλλον όταν σε θέλει ευέλικτο, κινητικό και ικανό να δουλεύεις αγόγγυστα και με σκυφτό το κεφάλι.

Φυσικά, τα σχέδιά τους μπορούν να ανατραπούν, όχι από λιοντάρια, μοναχικούς λύκους και αρπαχτικά, αλλά από αόρατους-ες, αυτεξούσια υποκείμενα και κοινωνίες σε κίνηση – αυτήν την κινητικότητα την προτιμούν καθηλωμένη.